

Ἐπίκαιρο

Ὁ Ἅγιος τῆς συγχώρεσης (Κυριακή Τυρινῆς)

Ἡ ἱστορία μας

Ἡ Χαρούλα, ἓνα ὀχτάχρονο κοριτσάκι, ἦταν ἡ χαρά ὅλων. Πάντα χαρούμενη καί ἐξυπηρετική, πρόθυμη καί ὑπάκουη σέ ὅ,τι τῆς ἔλεγε ἡ καλή της ἡ μαμά.

Στό σχολεῖο πήγαινε πάντα διαβασμένη, ἄκουγε τή δασκάλα προσεκτικά καί γι' αὐτό ἡ κυρία της συχνά τήν ἐπαινοῦσε.

Εἶχε φίλες ὅλες τίς συμμαθήτριές της. Στό θρανίο καθόταν δίπλα μέ τή Γιώτα, πού τήν ἀγαποῦσε ἰδιαίτερα. Ἦταν πολύ καλές καί ἀχώριστες φίλες. Ἀπό πολύ μικρές παίζανε μαζί. Ἡ Χαρούλα πολλές φορές βοηθοῦσε τή Γιώτα, ὅταν δυσκολευόταν στά μαθήματα, καί ἡ Γιώτα πολύ συχνά ζητοῦσε ἀπό τή μαμά διπλό γλυκό γιά τό σχολεῖο, γιά νά δώσει τό ἓνα στή Χαρούλα.

Ὅμως τόν τελευταῖο καιρό τό σκηνικό ἄρχισε νά ἀλλάζει. Ἡ Γιώτα δέν ἤθελε νά παίξει στό διάλειμμα μέ τή Χαρούλα καί συχνά τῆς πετοῦσε λόγια κοροϊδευτικά, γιατί ἡ ζήλια εἶχε φωλιάσει στήν καρδιά της. Δέν ἄντεχε νά ἀκούει ἄλλο τούς ἐπαινούς τῆς δασκάλας γιά τή Χαρούλα.

Ὅσπου μία μέρα ἀποφάσισε νά κάνει κάτι πολύ ἄσχημο. Ἔσκι-

σε καί μουτζούρωσε ή ἴδια τό τετράδιο τῆς Ἀντιγραφῆς της, χωρίς νά τή δεῖ κανείς. Ὑστερα πῆγε στή δασκάλα κλαίγοντας καί δείχνοντάς της τό σχισμένο τετράδιο ἔλεγε: «Κοιτάξτε, κυρία, τί μοῦ ἔκανε ή Χαρούλα!». Ἡ δασκάλα δέν μπορούσε νά τό πιστέψει, ὅμως ή Γιώτα ἐπέμενε νά τήν κατηγορεῖ: «Τήν εἶδα, κυρία, αὐτή τό ἔκανε, ὅταν τῆς δώσατε νά μοιράσει τά τετράδια».

Ἡ δασκάλα μάλωσε αὐστηρά τή Χαρούλα μπροστά σέ ὅλα τά παιδιά πού κοιτοῦσαν ξαφνιασμένα. Ἡ καημένη ή Χαρούλα μάταια προσπαθοῦσε νά ἀποδείξει ὅτι δέν τό ἔκανε αὐτή. Ἡ χαρά εἶχε φύγει πιά ἀπό τό πρόσωπό της.

Γύρισε στό σπίτι πολύ λυπημένη. Ἐπεσε στήν ἀγκαλιά τῆς μαμᾶς της κλαίγοντας καί τῆς τά εἶπε ὅλα. Ἡ μαμά πού κατάλαβε ἀμέσως τί εἶχε συμβεῖ, γιατί εἶχε προσέξει τήν ἀλλαγὴ στή συμπεριφορά τῆς Γιώτας, τήν πῆρε στήν ἀγκαλιά της καί τῆς εἶπε:

- Ἐλα, Χαρούλα μου, νά σοῦ πῶ τό μυστικό γιά νά ξαναβρεῖς τή χαμένη σου χαρά, γιατί Χαρούλα χωρίς χαρά δέν γίνεται. Θά σοῦ διηγηθῶ ἓνα περιστατικό ἀπό τή ζωή τοῦ ἁγίου Διονυσίου.

Ἀπό τό συναξάρι

Ὁ ἅγιος Διονύσιος καταγόταν ἀπό ἀρχοντική οἰκογένεια τῆς Ζακύνθου. Πολύ νέος χάρισε ὅλη τήν περιουσία του στούς φτωχοὺς καί πῆγε σέ μοναστήρι γιά νά ζεῖ συντροφιά μόνο μέ τόν Θεό. Ἀργότερα ἔγινε ἐπίσκοπος στό νησί τῆς Αἴγινας, ἀλλά μετὰ ἀπό μερικά χρόνια παραιτήθηκε ἀπό τή θέση του καί ξαναγύρισε στή Ζάκυνθο. Ἦθελε νά περάσει τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του ἡσυχά, μέ προσευχή καί νησιεῖα στό μοναστήρι του.

Κάποια μέρα ἄκουσε δυνατά χτυπήματα στήν πόρτα. «Ἀνοῖξτε μου, ἀνοῖξτε γρήγορα!», ἀκούει μία τρομαγμένη φωνή νά φωνάζει ἀπελπισμένα. Μόλις ἀνοῖξε ὁ ἅγιος Διονύσιος τήν πόρτα, ἓνας ἄν-

θρωπος κατατρομαγμένος καί μισοπεθαμένος από τόν φόβο, μέ δάκρυα στά μάτια πέφτει στά γόνατα μπροστά του, καί τόν παρακαλεῖ νά τόν κρύψει σέ ἕνα ἀσφαλές μέρος. Βλέποντάς τον ὁ Ἅγιος τόσο τρομαγμένο, τόν ρώτησε γιά νά μάθει τήν αἰτία τοῦ μεγάλου φόβου του. Ὑστερα ἀπό ἀρκετές ἐρωτήσεις κατάφερε νά τόν κάνει νά ὁμολογήσει τό μεγάλο του ἔγκλημα: «Σκότωσα τόν ἄρχοντα Κωνσταντῖνο καί τώρα ἡ οἰκογένειά του μέ κυνηγάει γιά νά μέ σκοτώσει». Μόλις ἄκουσε τό ὄνομα ὁ Ἅγιος, αἰσθάνθηκε ἕνα δυνατό πόνο στήν καρδιά. **Ὁ δολοφονημένος ἄρχοντας Κωνσταντῖνος ἦταν ὁ μοναδικός καί ἀγαπημένος του ἀδερφός!** Δάκρυα κύλησαν ἀμέσως ἀπό τά μάτια του σάν ἀπό δύο βρύσες. Ἀνασπενάζοντας εἶπε μόνο βαθιά: «Ἄνθρωπέ μου, τί σοῦ ἔφταιξε ὁ καλός ἐκεῖνος ἄρχοντας καί τόν σκότωσες ἄδικα;».

Παρόλη τή λύπη του ὅμως ὁ ἅγιος Διονύσιος, ὄχι μόνο δέν ἐδικήθηκε τόν φονιά, πού ἦταν ἄξιος κάθε τιμωρίας, ἀλλά τόν ἔκρυψε καί τόν περιποιήθηκε, σάν νά ἦταν φίλος κι ὄχι ἐχθρός! **Θυμόταν τά λόγια τοῦ Χριστοῦ πού ἔλεγε νά τούς συγχωροῦμε ὅλους, ἀκόμα καί τούς ἐχθρούς μας.**

Δέν πέρασε πολλή ὥρα καί νά, καταφτάνουν οἱ συγγενεῖς τοῦ ἁγίου Διονυσίου ἰδρωμένοι καί σχεδόν μισοπεθαμένοι ἀπό τήν κούραση καί τή μεγάλη λύπη. Τούς ἀκολουθοῦσαν πολλοί ἄνθρωποι ὀπλισμένοι. Μέ δάκρυα στά μάτια τοῦ φανέρωσαν τόν φόνο τοῦ ἀδελφοῦ του καί τόν ρώτησαν μήπως πέρασε ἀπό ἐκεῖ ὁ φονιάς, τόν ὁποῖο ἔψαχναν νά βροῦν γιά νά τόν σκοτώσουν. Ὁ Ἅγιος, γιά νά προλάβει καί τό δεύτερο ἔγκλημα, δέν πρόδωσε τήν κρυψώνα τοῦ δολοφόνου καί ἔτσι ἔφυγαν οἱ ὀργισμένοι συγγενεῖς.

Ὑστερα πῆγε στήν κρυψώνα τοῦ φονιά, τόν συμβούλεψε νά μετανοήσει καί τοῦ ἀποκάλυψε ὅτι ὁ ἴδιος ἦταν ὁ ἀδελφός τοῦ ἄρχοντα Κωνσταντίνου. Ὁ φονιάς συγκλονίστηκε! Δέν μπορούσε νά τό χωρέσει ὁ νοῦς του! Ἐκεῖνος πού τόν ἔσωσε καί τόν περιποιήθηκε μέ τόση ἀγάπη ἦταν ὁ ἀδελφός αὐτοῦ πού σκότωσε; **Ἔπενε στά**

πόδια του αγίου Διονυσίου, εξομολογήθηκε μετανιωμένος και ο Άγιος συγχώρεσε το μεγάλο του έγκλημα. Στή συνέχεια τον συνόδεψε μέχρι την παραλία και τον έβαλε σε μία βάρκα για να πάει σε μέρος μακρινό και ασφαλές. Γι' αυτό, ο Άγιος Διονύσιος ονομάζεται και Άγιος της συγχώρεσης.

- Τί ωραία και τί συγκινητική ιστορία, μανούλα! είπες γεμάτη θαυμασμό ή Χαρούλα.

- Μακάρι, Χαρούλα, κι εμείς να μπορέσουμε να του μοιάσουμε! είπες ή μητέρα της. **Ο Άγιος Διονύσιος όχι μόνο συγχώρεσε τον φονιά του αδερφού του, αλλά του έκανε και τόσο καλό!** Τον έκρυψε, τον φρόντισε και τον βοήθησε να γλυτώσει από τα χέρια των όργισμένων συγγενών του.

- Θα προσπαθήσω κι εγώ, μαμά, να συγχωρέσω τη Γιώτα πού με κατηγορήσε τόσο άδικα στήν κυρία.

Και αφού σκέφτηκε για λίγο, είπες με χαρά:

- Και ξέρεις κάτι, μαμά; Μου ήρθε μία ιδέα! Αύριο θα της χαρίσω εκείνο το ωραίο τετράδιο με το σκληρό ζωγραφιστό εξώφυλλο, πού μου έκανε δώρο ή νονά στή γιορτή μου, για να αντικαταστήσει το σχισμένο τετράδιο της Αντιγραφής της. Πιστεύω να της άρεσει.

- Μπράβο, παιδί μου, πόσο θα χαιρέται τώρα ο Χριστός μας! είπες ή μαμά και έδωσε ένα γλυκό φιλί στήν κόρη της.

Η Χαρούλα πραγματοποίησε το σχέδιό της. Η αγάπη και ή συγχωρητικότητα της έλειψαν τη ζήλια, την έδιωξαν από την καρδιά της Γιώτας, ή όποια όμολόγησε την πράξη της και στή δασκάλα ζητώντας συγγνώμη. Τά δύο κορίτσια έγιναν και πάλι αχώριστες και αγαπημένες φίλες.

Συγχωρητικότητα

Άκούγοντας την ιστορία του αγίου Διονυσίου με ποιο τρόπο σκέφτηκε, παιδιά, να ανταποδώσει ή Χαρούλα την αδικία που της έκανε ή Γιώτα;

Αντί να της κρατήσει κακία και να μην της ζαναμιλήσει, αυτή σκέφτηκε να τη συγχωρέσει, να της φερθεί με καλοσύνη και μάλιστα να της κάνει και ένα δώρο. **Έτσι η αγάπη και η συγχώρεση νίκησε την κακία και τη ζήλια.**

Κάποιες φορές μπορεί κι εσάς, παιδιά, να σας κατηγορήσουν άδικα για κάτι που δεν κάνατε, όπως τη Χαρούλα, να σας κοροϊδέψουν οί συμμαθητές σας, να σας μιλήσουν άσχημα, να μή σας παίζουν. Ίσως τότε κι εσείς να θυμώσετε και να πείτε: «Δέν θά σου ζαναμιλήσω, δέν σέ έχω φίλη ή φίλο».

Όμως, παιδιά, τώρα που ακούσατε αυτή την υπέροχη ιστορία του αγίου Διονυσίου, τί λέτε; Πώς θέλει ο Χριστός να συμπεριφερόμαστε σ' αυτούς που μās πληγώνουν και μās στενοχωρούν; Μέ κακία ή μέ αγάπη και συγγνώμη;... Πολύ σωστά! Μέ αγάπη! **Ο Χριστός θέλει όλους να τους αγαπούμε και να τους συγχωρούμε.**

Όταν δυσκολεύεστε, παιδιά, να συγχωρήσετε κάποιον, τότε:

*** να προσευχηθείτε στον Χριστό να σας δώσει τη δύναμη** αντί για τό κακό που σας έκανε, εσείς να κάνετε κάτι καλό: να του μιλήσετε μέ όμορφο τρόπο, να του χαρίσετε κάτι ωραίο, να τον καλέσετε να παίξετε μαζί.

Όταν συγχωρούμε, μοιάζουμε κι έμεις μέ τον Χριστό μας, που συγχώρεσε αυτούς που Τόν σταύρωσαν. Μοιάζουμε στον άγιο Διονύσιο που συγχώρεσε τον φονιά του άδερφοϋ του.

(Ἄν ἡ πλειοψηφία τῶν παιδιῶν εἶναι τῆς Γ' τάξης, μπορούμε νά προσθέσουμε καί τὰ ἀκόλουθα).

Εἶναι **ἀνάγκη** νά συγχωροῦμε, γιατί ὁ Χριστός μας στό «Πάτερ ἡμῶν» μᾶς δίδαξε πῶς **ἂν δέν συγχωροῦμε τούς ἄλλους, οὔτε ὁ Θεός θά συγχωρήσει τὰ δικά μας λάθη**. «Ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν», λέμε στήν προσευχή μας. Δηλαδή, «συγχώρεσε τίς ἁμαρτίες μας, ὅπως καί ἐμεῖς συγχωροῦμε τούς ἄλλους».

Κάθε χρόνο, τήν Κυριακή πρὶν τήν Καθαρά Δευτέρα ψάλλεται ὁ **ἑσπερινός τῆς συγχωρήσεως**. Ὅλοι οἱ χριστιανοί ζητοῦμε καί δί-
νουμε συγγνώμη ὁ ἕνας στόν ἄλλο. Εἶναι μία ἅγια συνήθεια πού
μᾶς προετοιμάζει καί γιά τόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα.

Δέν εἶναι εὐκόλο νά συγχωροῦμε. Ἄν ὅμως προσπαθήσουμε,
μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ θά τό καταφέρουμε καί θά ἔχουμε στήν
καρδιά μας πολύ μεγάλη χαρά!

(Προτεινόμενος ὕμνος: Ἀπολυτίκιο τοῦ ἁγίου Διονυσίου).

**Σάν τόν ἅγιο Διονύσιο
θέλω πάντοτε κι ἐγώ
νά ξεχνᾶω τό κακό
κι ὄλους νά τούς συγχωρῶ.**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. *Εἰκόνα τοῦ ἁγίου Διονυσίου.*
2. *Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.*
3. *Ζωγραφιά.*

